

KIM STANLEY ROBINSON
**MINISTERUL
P E N T R U
V I I T O R**

Traducere din limba engleză și note de
EMIL SÎRBULESCU

ARMADA

Director editorial: Alexandra RUSU
Redactor-șef: Marian COMAN
Coperta: Adnan VASILE
Prepress copertă: Alexandru CSUKOR
Redactor: Mihaela STAN
Tehnoredactori: Magda BITAY, Antonela IVAN
Lector: Andreea DĂNILĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ROBINSON, KIM STANLEY

Ministerul pentru Viitor / Kim Stanley Robinson ; trad. din lb. engleză:

Emil Sîrbulescu. - București : Nemira Publishing House, 2022

ISBN 978-606-43-1316-4

I. Sîrbulescu, Emil (trad.)

821.111

Kim Stanley Robinson
THE MINISTRY FOR THE FUTURE
Copyright © 2020 by Kim Stanley Robinson

This edition published by arrangement with Little, Brown and Company, New York,
New York, USA.

All rights reserved.

© NEMIRA, 2022

ARMADA este un imprint al Grupului Editorial **NEMIRA**.

Tiparul executat de ARTPRINT S.A.

Tel: 0723.13.05.02, e-mail: office@artprint.ro

Orice reproducere, totală sau parțială,
a acestei lucrări și închirierea acestei cărți
fără acordul scris al editorului sunt strict interzise
și se pedepsesc conform Legii dreptului de autor.

ISBN 978-606-43-1316-4

Aerul era din ce în ce mai fierbinte. Frank May se ridică de pe saltea și se îndreptă spre fereastră pentru a arunca o privire. Pășea cu grijă să nu facă zgomot. Pereți din stuc și plăci într-o nuanță de ocru, culoarea argilei locale. Blocuri de apartamente pătrate asemănătoare cu al lui, cu terase pe acoperișurile unde locatarii se furișau peste noapte pentru că înăuntru era prea cald pentru a putea dormi. Nu puțini erau aceia care priveau acum răsăritul din spatele parapetelor care le ajungeau până la piept. Cerul, în nuanța clădirilor, pălise acolo unde soarele avea să răsară curând. Frank inspiră adânc. Îi amintea de aerul dintr-o saună. Acum, în cel mai răcoros moment al zilei. În toată viața lui nu petrecuse mai mult de cinci minute într-o saună; nu-i plăcea senzația. Apa caldă, poate; aerul fierbinte și umed – în niciun caz. Nu înțelegea cum se poate bucura cineva de senzația aceea înăbușitoare și de transpirația abundentă.

Nu exista cale de scăpare. Dacă s-ar fi gândit mai bine, n-ar fi acceptat să vină. Era orașul înfrățit cu al său, dar existau o mulțime de alte orașe înfrățite și organizații umanitare. Ar fi putut lucra în Alaska. Aici, transpirația îi intra în ochi și îl irita. Transpira abundant, deși purta doar pantaloni scurți, și aceștia uzi de sudoare. Chiar și pe salteaua pe care încercase să doarmă erau pete de umezeală. Îi era sete, dar termosul de lângă pat era

gol. Peste tot în oraș, aparatele de aer condiționat montate în ferestre bâzâiau ca niște țânțari uriași.

Apoi soarele fisură orizontul la răsărit cu strălucirea unei bombe atomice, ceea ce și era, de fapt. Câmpurile și casele de sub acea linie strălucitoare de lumină se întunecau din ce în ce mai mult pe măsură ce așchia se lărgea transformându-se într-o fâșie aprinsă, pentru a se îngroșa apoi într-o semilună la care nu putea privi. Căldura care se revărsa de la orizont era palpabilă, te izbea în față. Razele soarelui îi încălzeau instantaneu pielea, forțându-l să clipească. Abia dacă mai vedea; ochii îl dureau și îi curgeau lacrimile. Totul devenise maroniu, bej, strălucitor, insuportabil de alb. Un oraș obișnuit din Uttar Pradesh, la ora șase dimineața. Se uită la telefonul mobil. Temperatura: 38°C. În grade Fahrenheit erau – atinse câteva taste – 103°C. Umiditate: aproximativ 35%. Principalul lucru este modul în care se corelau cele două valori. Cu doar câțiva ani în urmă, această combinație ar fi însemnat cea mai ridicată temperatură de bulb umed înregistrată vreodată. Acum era doar o simplă dimineață de miercuri.

Strigăte de groază și consternare sfâșiau aerul. Veneau de pe acoperișul de vizavi. Țipete de suferință. Două tinere aplecate peste parapet strigau în direcția străzii. Cineva, pe acoperiș, nu se mai trezea. Frank atinse telefonul cu degetul și sună la poliție. Niciun răspuns. Nu știa dacă apelul fusese preluat sau nu. Iar acum sunetul sirenelor sfâșia aerul, un sunet îndepărtat, de parcă sirenele ar fi fost cumva scufundate în apă. Odată cu venirea zorilor, oamenii îi descopereau pe cei aflați pe moarte, îi găseau pe cei care nu o să se mai trezească niciodată după noaptea lungă și toridă. Strigau după ajutor. Judecând după sirene, apelurile individuale continuau să ajungă la destinatar. Frank își verifică din nou telefonul. Era încărcat, chiar avea semnal. Dar secția de poliție la care sunase de mai multe ori în ultimele patru luni nu răspundea. Mai avea doar două luni, cincizeci și opt de zile. Părea o eternitate. E 12 iulie, musonul încă nu a început să bată. Concentrează-te să treci peste ziua de azi. Câte o zi, pe rând.

Apoi acasă, în Jacksonville, unde este ridicol de răcoare în comparație cu ce se întâmplă aici. Va avea ceva de povestit. Cu excepția amărăților de pe acoperișul de peste drum...

Apoi, zgomotul aparatelor de aer condiționat încetă brusc. Noi strigăte de disperare. Semnalul de recepție de pe telefon dispăru. Se luase curentul. O întrerupere, locală sau generală. Se auzeau sirene ca plânsetele zeilor și ale zeițelor, de parcă întregul panteon hindus urla de durere.

Deja pornesc generatoarele, motoare zgomotoase în doi timpi. Oamenii procuraseră ilegal benzină, motorină sau kerosen pentru situații de genul acesta, când legea care impunea utilizarea gazului natural lichefiat trecuse necesitatea pe primul loc. Aerul, și așa destul de poluat, va fi în curând saturat de gazele evacuate. Era ca și când ai fi inspirat fumul din țeava de eșapament a unui autobuz vechi.

Pe Frank doar gândul ăsta îl făcea să tușească. Încercă din nou să bea din termosul de lângă pat. Era gol. Îl luă cu el și îl umplu din rezervorul cu apă filtrată din frigiderul aflat într-o debara. Apa era încă rece în ciuda întreruperii curentului, iar acum, în termos, va mai sta rece câteva ceasuri bune. Ca măsură de precauție, aruncă o tabletă de iod în termos și înșurubă bine capacul. Simțindu-i greutatea în mână, se mai liniști.

Fundația depozitase în debara două generatoare și câteva canistre cu benzină, suficiente pentru a menține generatoarele în funcțiune timp de două-trei zile. De ținut minte.

Colegii lui se îngrămădeau la ușă. Hans, Azalee, Heather, toți agitați și cu ochii înroșiți.

— Haide, ziseră ei. Trebuie să plecăm.

— Ce vreți să spuneți? îi întrebă Frank, nedumerit.

— Trebuie să mergem să aducem ajutoare. Electricitatea s-a întrerupt în tot cartierul. Să-i anunțăm pe cei din Lucknow. Să aducem doctori.

— Care doctori? întrebă Frank.

— Trebuie măcar să facem ceva!

— Eu nu plec, spuse Frank pe un ton categoric.

Ceilalți se uitară la el și apoi schimbară priviri între ei.

— Lăsați-mi telefonul prin satelit, sugeră Frank. Mergeți voi să găsiți ajutoare, eu rămân aici și le spun oamenilor că vă întoarceți cu ajutoare.

Stânjeniți, încuviințară cu o înclinare a capului și se repeziră afară.

Frank îmbracă o cămașă albă care să îmbibă instantaneu de sudoare și ieși în stradă, unde îl întâmpină zumzetul generatoarelor care aruncau gaze în aerul supraîncălzit. Pesemne că sunt conectate la aparatele de aer condiționat, își spuse, reprimându-și o criză de tuse. Era prea cald chiar și pentru a tuși; să inspire aerul era ca și cum ai fi respirat într-o turnătorie, îți venea din nou să tușești. Aburul fierbinte în plămâni și încercările de a reprima tusea nu făceau decât să înrăutățească senzația de căldură. Oamenii se apropiară de el, cerându-i sprijinul, iar el le promise că ajutorul va veni în curând. La ora două, după-amiază, îi asigură. Mergeți la clinică și duceți bătrânii și copiii în camere cu aer condiționat. Și în școli au aer condiționat, și în sediul guvernului. Duceți-vă acolo. Luați-vă după sunetul generatoarelor.

La intrarea în fiecare clădire erau grupuri de oameni disperați care plângeau, așteptând o ambulanță sau o mașină de la pompe funebre. Ca și cu tusea, era prea cald să plângă cât ar fi dorit. Era la fel de periculos până să și vorbești, te puteai supraîncălzi. Oricum, ce ar mai fi de spus? Era prea cald să mai gândești. Cu toate acestea, oamenii continuau să i se adreseze.

— Vă rugăm, domnule! Ajutați-ne, domnule!

— Veniți la clinica mea, la ora două, le spunea Frank. Până atunci, intrați în școală. Mergeți undeva, găsiți un loc cu aer condiționat. Luați bătrânii și copiii de aici.

Dar ei nu aveau unde să se ducă.

Apoi îi veni o idee.

— Duceți-vă la lac! Intrați în apă! le spuse, dar ei nu păreau să înțeleagă. E la fel ca de Kumbh Mela¹, le explică el cum putu mai bine, când oamenii merg la Vanarasi și se scaldă în Gange. Vă veți răcori. Apa o să vă mai răcorească.

Un bărbat clătină din cap.

— Apa stă la soare. E fierbinte ca într-o baie. E mai rea decât aerul.

Curios și alarmat, respirând el însuși cu greutate, Frank porni pe străzi, spre lac. Oamenii ieșiseră din clădiri și se înghețau în fața ușilor. Unii îl văzură, dar majoritatea erau prea absorbiți de propriile probleme. Toți aveau ochii încercânați de suferință și de frică, toți aveau ochii roșii de căldură, de fum și de praf. Suprafețele metalice expuse la soare ardeau la atingere, iar Frank vedea valuri de aer fierbinte rostogolindu-se deasupra lor, ca deasupra unui grătar aprins. Mușchii lui aveau consistența jeleului; anxietatea care-i străpungea coloana vertebrală ca un fir fierbinte era tot ce-l mai ținea în picioare. I-ar fi plăcut să se grăbească, dar îi era imposibil. Mergea pe la umbră ori de câte ori avea ocazia. La acea oră matinală, o parte a străzii era de obicei umbrită. Să ieși la soare e ca și cum ai intra în foc. Te târâști chinuit până la umbra următoare, împins din spate de explozia de căldură.

Apropiindu-se de lac, Frank nu se miră să vadă că deja erau oameni acolo, scufundați în apă până la gât, cu fețele lor cafenii roșii de căldură. Lumina soarelui reflectată staționa deasupra apei ca un nor de pudră de talc. Frank coborî pe poteca de beton care se întindea pe malul lacului pe partea unde se afla el, se ghemui și băgă mâna în apă, până la cot. Într-adevăr, apa era caldă ca într-o cadă de baie, sau pe aproape. Continuă să țină brațul în apă, încercând să determine care temperatură este mai

¹ Kumbh Mela, numit și Kumbha Mela, în hinduism, este un festival religios care se sărbătorește de patru ori pe parcursul a 12 ani, prin pelerinaje succesive la diverse locuri de pe malul a patru ape sacre – Gange, Shipra, Jamuna și Sarasvati.

ridicată – a corpului său ori a lacului. În aerul ca din cuptor era greu de spus și ajunsese la concluzia că apa de la suprafață are aproximativ aceeași temperatură ca sângele din venele lui, ceea ce însemna că era ceva mai rece decât aerul. Dar dacă ar fi puțin mai ridicată decât temperatura corpului... Chiar și așa, tot ar fi mai rece decât aerul. Era surprinzător de greu de spus! Se uită la oamenii din lac. Doar o porțiune îngustă din suprafața apei era încă adăpostită de umbra clădirilor și a copacilor, dar și aceasta va dispărea în curând. Apoi, întregul lac va fi expus la soare, până după-amiaza târziu, când umbra se va strecura pe cealaltă parte. Era o veste proastă. Umbrelele, totuși; toată lumea are câte o umbrelă. Era o întrebare deschisă, câți oameni ar putea încăpea în lac. Mai puțini decât erau în oraș, a cărui populație era în jur de două sute de mii de locuitori. De jur împrejur erau terenuri agricole, dealuri joase și alte sate și orașe mai mici, unele la doar câțiva kilometri distanță și altele mai departe, în toate direcțiile. Ordinea stabilită nu s-a schimbat de secole.

Se întoarce la complex și intră în clinica situată la parter. Urcă apoi în camera lui de la primul etaj, gâfâind și pufnind. Ar fi mai ușor să se întindă și să aștepte să se termine. Tastă combinația seifului și deschise larg ușa. Scoase telefonul prin satelit și îl porni. Bateria era complet încărcată.

Sună la sediul din Delhi.

— Avem nevoie de ajutor, îi spuse el femeii care-i răspunse la apel. Nu avem electricitate.

— Nici noi nu avem, zise Preeti. Peste tot s-a oprit.

— Cum adică, peste tot?

— Este afectată aproape întreaga zonă Delhi, Uttar Pradesh, Jharkhand, Bengal. De asemenea, în unele state din vestul țării, cum ar fi Gujarat și Rajasthan...

— Și noi ce facem?

— Așteptați ajutoare.

— De unde?

— Nu știu

— Care este prognoza meteo?

— Se estimează că valul de căldură va dura câteva zile. Atunci când se ridică aerul fierbinte de deasupra uscatului, este posibil să pătrundă o masă de aer ceva mai rece de peste ocean.

— Când?

— Nimeni nu știe. Zona de înaltă presiune este imensă și este blocată în Himalaya.

— E mai bine să fii în apă decât afară?

— În apă, desigur. Dar cu o condiție: să fie mai rece decât temperatura corpului.

Frank închise telefonul și îl încuie la loc în seif. Aruncă o privire contorului de particule de pe perete: 1 300 ppm. Contorul captează particule solide fine de 25 de nanometri sau mai puțin. Ieși din nou în stradă și se adăposti la umbra clădirilor. Toată lumea făcea la fel; nimeni nu mai era la soare. Aerul cenușiu atârna deasupra orașului ca un nor de fum. Era prea cald pentru a distinge mirosurile; nu exista decât o aromă arzătoare, un miros care părea că provine din căldura însăși, mirosul flăcării deschise.

Frank intră din nou în clădire. Coborî scările și redeschise seiful, luă cheile debaralei, apoi deschise ușa debaralei și scoase unul dintre generatoare și o canistră cu benzină. Când vru să umple rezervorul generatorului, își dădu seama că e deja plin, așa că puse canistra la loc și trase generatorul în colțul camerei unde se afla fereastra cu aparatul de aer condiționat. Acesta avea un cablu scurt, conectat la o priză de sub fereastră. Nu era o idee bună să pornească un generator în interiorul unei camere, din cauza gazelor, dar nici să amplaseze generatorul în stradă, sub fereastră, nu era o idee bună pentru că sigur ar fi fost furat. Oamenii erau disperăți. Deci... Se întoarse la debara, căută mai bine și găsi un prelungitor. Se urcă pe acoperișul clădirii de patru etaje, unde era o terasă înconjurată de un parapet. Prelungitorul nu ajungea decât până la etajul inferior. Coborî, scoase aparatul de aer condiționat din fereastra de la etajul doi și o cără sus pe scări, gâfâind și transpirând. O clipă avu impresia că va leșina, apoi sudoarea îi înțepă ochii și simți cum îl cuprinde un val de energie. Deschise fereastra

biroului de la etajul patru, așeză unitatea în echilibru pe pervaz, coborî rama ferestrei deasupra, apoi scoase panourile laterale din plastic, acoperind spațiul liber rămas între unitate și părțile laterale ale ferestrei. Sus, pe terasă, porni generatorul și îl ascultă cum strănută și apoi trece la ritmul de tobă al motorului în doi timpi. Un mic nor de fum, după care gazele evacuate nu se mai văzură. Cu toate acestea, generatorul era destul de zgomotos și oamenii îl vor auzi tot așa cum și el le auzea pe celelalte din tot orașul. Conectă prelungitorul la generator, coborî în biroul de la ultimul etaj, introduse în priză cablul de la unitatea A/C și apăsă pe butonul de pornire. Aparatul porni cu un zumzet strident. O explozie de aer. Doamne, nu funcționează! Ba da, funcționează. Răcește aerul exterior cu cinci până la zece grade... Așa, temperatura poate să coboare la aproximativ 30°C, poate încă vreo câteva grade. La umbră e bine, căldura poate fi suportată în ciuda umezelii. Trebuie doar să rămâi nemșcat și să nu te agiți. Iar aerul mai rece va coborî scările și va răcori întreaga clădire.

Jos, Frank încercă să închidă fereastra unde fusese instalată unitatea A/C, dar rama era blocată. O lovi cu pumnii și aproape că sparse geamul, până când în cele din urmă cadrul cedă și coborî cu o smucitură. Ieși în stradă și închise ușa. Se îndreptă spre cea mai apropiată școală. Un mic magazin din apropiere vindea alimente și băuturi pentru școlari și părinții lor. Școala era închisă, magazinul la fel, dar oamenii încă nu se împrăștiaseră; pe unii îi cunoștea.

— Avem aer condiționat în clinică, le spuse. Veniți cu mine.

Un grup de oameni îl urma în tăcere. Erau șapte sau opt familii, inclusiv proprietarii micului magazin, care încuiară ușa înainte de plecare. Înceau să meargă pe la umbră, dar aproape că nu mai exista umbră. Bărbații mergeau în fața soțiilor care aveau misiunea să țină copiii grupați și să încerce să nu rupă șirul indian pentru a nu ieși din zona umbră. Conversațiile erau purtate în limba awadhi, sau poate bhojpuri, își spuse Frank. El însuși vorbea doar puțin hindi. Oamenii știau asta și îi vorbeau

în limba respectivă când voiau să-i spună ceva sau căutau pe cineva care să-i vorbească în engleză. Frank nu se obișnuise deloc cu ideea de a încerca să ajute oameni cu care nu putea comunica. Rușinat și timid, își învingea jena de a-și dezvălui cunoștințele precare de hindi și îi întreba ce mai fac, unde se află familiile lor, dacă au unde să se ducă... Dacă într-adevăr chiar spunea toate astea. Oamenii îl priveau curioși.

Ajunși la clinică, deschise ușa, iar oamenii intrară în mod ordonat și, fără să mai aștepte să li se spună, urcară la etajul unde se afla aerul condiționat și se așezară pe podea. Spațiul se ocupă rapid. Frank se întoarse la ușa din față și invită pe oricine dorea să intre. Nu trecu mult până când clădirea se umplu, apoi Frank încuie ușa.

Sufocându-se de căldură, oamenii stăteau în camerele relativ răcoroase. Frank aruncă o privire spre computerul de pe birou și văzu că temperatura la parter era de 38°C. La etajul unde instalase aerul condiționat, cu siguranță că era puțin mai scăzută. Umiditatea era de 60%. Era ceva neobișnuit ca temperatura și umiditatea să fie atât de ridicate în același timp; nu era o veste bună. În Câmpia Gangetică, în timpul sezonului uscat care dura din ianuarie până în martie, vremea era mai rece și mai uscată. Apoi temperatura creștea, dar umiditatea rămânea scăzută. Mai târziu, odată cu sosirea musonului, temperaturile scădeau și norii omniprezenți ofereau protecție împotriva razelor directe ale soarelui. Acest val de căldură era însă diferit, umiditatea continua să rămână ridicată în ciuda cerului senin. O combinație mortală.

În clinică erau două băi. La un moment dat, toaletele au încetat să mai funcționeze. Desigur, conductele de canalizare duceau la o instalație de tratare a deșeurilor undeva unde curentul se întrerupsese și probabil că nu aveau un generator capabil să o mențină în funcțiune, deși era greu de crezut. În orice caz, se întâmplase. Acum, Frank lăsa oamenii să iasă din casă ca să se poată ușura undeva pe alee, aidoma locuitorilor din satele de munte nepaleze care nu au văzut în viața lor o toaletă. Prima

scenă de acest fel l-a șocat, acum o considera ca făcând parte din ordinea firească a lucrurilor.

Uneori oamenii începeau să plângă și erau înconjurați de grupuri restrânse; bătrâni în suferință, copiii mici în suferință. Au existat câteva excreții accidentale. Frank pusese niște găleți în băi și, când se umpleau, le scotea în stradă și le golea în canalizare. A murit un bătrân. Frank a ajutat un grup de tineri să ducă trupul pe terasa de pe acoperiș, unde l-au înfășurat într-un cearșaf subțire, sau poate un sari. Cel mai rău a fost mai târziu în noapte, când au făcut același lucru cu cadavrul unui sugăr. În timp ce duceau trupul mic pe acoperiș, oamenii din toate camerele plângeau. Frank și-a dat seama că generatorul nu mai avea combustibil și a coborât până la debara, de unde a luat o altă canistră și l-a realimentat.

Termosul era gol. Niciun strop de apă nu curgea din robinete. În frigider erau două bidoane mari de apă, dar Frank nu spuse nimănui. Își umplu termosul, în întuneric. Apa era încă puțin rece. Se întoarse la muncă.

În noaptea aceea au mai murit patru oameni. Dimineea soarele a răsărit din nou ca un furnal arzând, aprinzând, parcă, acoperișul și încărcătura sa deprimantă de cadavre înfășurate. Toate acoperișurile și, dacă priveai în jos pe străzi, toate trotuarele, deveniseră adevărate morgi. Întregul oraș se transformase într-o morgă și era la fel de cald ca întotdeauna, poate chiar mai cald. Termometrul indica 42°C, o umiditate de 62%. Frank se uită la ecrane plictisit. Dormise vreo trei ore, în etape scurte. Generatorul continua să funcționeze monoton cu bătaia întreruptă a motorului său în doi timpi, iar unitatea A/C vibra ca un ventilator defect ce era. De peste tot se auzea zumzetul altor generatoare și aparate de aer condiționat, dar nu erau de niciun folos.

Frank coborî scările, descuie seiful și o sună din nou pe Preeti pe telefonul prin satelit. Preeti ridică telefonul după douăzeci sau poate patruzeci de încercări.

— Ce s-a întâmplat?

— Ascultă, avem nevoie de ajutor aici, spuse Frank. Mor oamenii!

— Crezi că ești singurul? se răsti Preeti grosolan.

— Nu, dar avem nevoie de ajutor.

— Cu toții avem nevoie de ajutor!

Frank se opri pentru a reflecta la aceste cuvinte. Era greu de gândit. Preeti se afla în Delhi.

—Sunteți bine acolo? întrebă în cele din urmă.

Nu primi niciun răspuns. Preeti închisese telefonul.

Simți din nou înțepături în ochi. Și-i șterse, apoi urcă pentru a scoate gălețile din baie. Nu se mai umpleau atât de repede. Oamenii nu mai aveau nimic în stomac. Oricum, rămași fără o sursă de apă, vor fi nevoiți să plece de acolo.

Când se întoarse din stradă și deschise ușa, se pomeni atacat și tras cu forța înăuntru. Trei tineri îl țintuiră la podea; unul dintre ei mânua un pistol negru, mare cât capul lui. Frank se uita la secțiunea circulară de la capul țevii, singura parte rotunjită a armei de o formă aproape pătrată, dintr-un metal negru, îndreptată direct spre el. Întreaga lume se concentrase în cercul acela mic. Frank simți cum încremenește de groază, în timp ce sângele îi zvâcnea în tâmple. Transpirația îi acoperise fața și palmele.

—Nu mișca! spuse un alt atacator. Dacă te miști, ești un om mort.

Țipetele de la etajele superioare marcau traseul urmat de intruși. Sunetul înăbușit al generatorului și al aparatului de aer condiționat încetă brusc și murmurul general al orașului năvăli pe ușa deschisă. Oamenii care treceau pe acolo priveau curioși și își continuau drumul. Nu erau prea mulți. Frank încerca să respire cât mai puțin posibil. Ochiul drept îl durea cumplit, dar îl închise și continuă să se uite fix cu celălalt. Se simțea obligat să se răzvrătească, dar voia să trăiască. Părea să urmărească scena de la jumătatea scării, ieșit din propriul corp și ignorând toate emoțiile inerente. Totul, cu excepția senzației de înțepătură din ochi.

Bandiții coborâra scările ducând cu ei generatorul și aparatul de aer condiționat și părăsiră clinică. Bărbații care îl țineau pe Frank îl lăsară liber.

— Avem nevoie de el mai mult decât tine, explică unul dintre ei.

Tipul cu pistolul se încruntă la partenerul său și îndreptă pistolul spre Frank pentru ultima oară.

— E vina ta, spuse el, după care plecară și ei, trântind ușa.

Frank se ridică și își masă brațele, de care îl ținuseră strâns bărbații. Inima îi bătea încă nebunește în piept. Îi era greață. Câțiva oameni coborâți de la etajele superioare îl întrebară cum se simte. Erau îngrijorați pentru el, se temeau că era rănit. Grija lor îi atinse o coardă sensibilă și brusc se simți copleșit de emoții. Se așeză pe prima treaptă a scării și își îngropă fața în mâini, chinuit de valul brusc al sentimentelor. Lacrimile îi atenuau puțin usturimea din ochi. În cele din urmă, reuși să se ridice.

— Trebuie să mergem la lac. Acolo există apă și va fi puțin mai răcoare. În apă și în jurul lacului nu va fi atât de cald.

Câteva femei nu agreau ideea, iar una dintre ele spuse:

— Poate ai dreptate, dar este prea mult soare acolo. Ar trebui să așteptăm până se întunecă.

— Aveți dreptate, răspunse Frank, dând din cap.

Nervos, puțin ametit și slăbit, se întoarse la magazin împreună cu proprietarul. Senzația că se află într-o saună era apăsătoare și cu mare greutate reuși să care un sac plin cu alimente, conserve și sticle de băutură înapoi la clinică. Totuși, ajută la transportul a șase saci de provizii. Deși se simțea foarte rău, părea să aibă mai multă forță decât restul micului grup și uneori se întreba dacă ceilalți vor rezista așa pentru tot restul zilei. Nimeni nu vorbea în timp ce mergeau, nici măcar nu se priveau în ochi.

— Putem reveni mai târziu pentru mai multe provizii, spuse proprietarul magazinului.

Și așa a trecut ziua. Țipetele jalnice s-au transformat treptat în gemete înăbușite. Epuizați de căldură și de sete, oamenii nu mai găseau puterea să se îngrijoreze, nici măcar atunci când le

mureau copiii. Ochii roșii de pe chipurile întunecate îl priveau pe Frank în timp ce se împiedica printre ei, ajutându-i să-și care rudele moarte pe acoperiș, unde soarele ardea fără milă. Cadavrele putrezeau, dar era atât de cald, încât se puteau încălzi și usca mai repede. Într-o asemenea căldură, niciun miros nu supraviețuia, totul era înecat de duhoarea aerului aburit supraîncălzit. Sau poate că nu; mai era și duhoarea bruscă a cărnii putrezite. Nimeni nu mai zăbovea pe acoperiș mai mult decât era necesar. Frank numără paisprezece cadavre înfășurate, adulți și copii. Privind peste marginea parapetului, văzu că și alții procedau la fel – lucrau în tăcere, în grabă, cu un aer absent, privind în jos. Nu mai era nimeni care să se uite în jur, așa cum făcea el.

La parter, mâncarea și băutura se terminaseră deja. Frank făcu o numărătoare, ceea ce nu se dovedi lucru ușor: erau cincizeci și cinci de oameni în clinică. Așteptă o vreme pe scări, apoi deschise ușa de la debara și examinează conținutul. Își umplu termosul cu apă, bău pe săturate și îl umplu din nou. Nu mai era rece, dar nici caldă nu era. Mai era canistra cu benzină; la nevoie, ar putea arde cadavrele. Mai era un generator funcțional, dar nu exista nimic la care să-l conecteze. Telefonul prin satelit era încărcat, dar nu avea pe cine să sune. Îi trecu prin minte ideea să-și sune mama: „Bună, mamă. Sunt pe moarte.“ Nu.

Ziua se târa încet, secundă cu secundă, spre ultima sa oră, iar Frank se consultă cu proprietarul magazinului și cu prietenii săi. Conversară în șoaptă și căzură de acord că este timpul să meargă la lac. Treziră oamenii și le explicară planul; îi ajutară pe cei care nu puteau sta în picioare să coboare scările. Câțiva nu se puteau mișca și asta îi puse în încurcătură. Unii bătrâni spuneau că mai rămân acolo atât timp cât este nevoie de ei și apoi vin și ei la lac. Își luau rămas-bun de la cei care plecau ca și cum totul era normal, dar ochii lor trădau realitatea. Mulți părăsiră clinica plângând.

Ajunseră la lac și se adăpostiră la umbra după-amiezii târzii. Era mai cald decât oricând. Niciun suflet nu se vedea pe străzi sau pe trotuare. Din clădiri nu se auzea nimeni plângând. Mai

erau niște generatoare care zdrăngăneau și ventilatoare care bâzâiau. Cerul livid părea să înece sunetele.

La lac îi întâmpină o scenă sfâșietoare. Erau atât de mulți oameni în apă, încât întreaga suprafață era presărată cu capete: erau peste tot, de-a lungul malurilor, chiar și mai departe, în larg; acolo unde se presupunea că apa este mai adâncă, se vedeau doar capete; oamenii zăceau, pe jumătate scufundați în apă, pe plute improvizate. Dar nu toți erau în viață. Lacul părea să degajeze o miasmă care stagna la suprafața apei. Frank simțea în nările arse duhoarea pregnantă a morții, a cărnii în putrefacție.

Conveniră că deocamdată cel mai bine ar fi să stea pe pasarella joasă sau pe marginea lacului și să-și bage picioarele în apă. Mai rămăsese loc la capătul aleii, așa că înaintară greoi împreună și se așezară în grup, unul lângă celălalt. Betonul pe care stăteau încă degaja căldura zilei. Toți transpirau, cu excepția câtorva care erau mai roșii decât ceilalți și semănau cu niște tăciuni incandescenti în umbrele după-amiezii târzii. Ceilalți îi țineau în poziție verticală, ajutându-i să moară, odată cu lăsarea nopții. Apa lacului era la fel de fierbinte ca apa dintr-o cadă de baie, evident mai caldă decât corpul, își spuse Frank, mai caldă decât atunci când o încercase el ultima dată. Ceea ce era logic. Citise că, dacă mările ar absorbi toată energia trimisă de Soare pe Pământ, temperaturile ar crește până când oceanele ar începe să fiarbă. Îi era ușor să-și imagineze asta. Apa lacului părea să fi ajuns la doar câteva grade sub punctul de fierbere.

Cu toate acestea, la scurt timp după apusul soarelui și pe măsură ce amurgul scurt lăsa loc întunericului, intrară cu toții în apă. Era mai bine. Corpul lor le cerea să procedeze astfel. Puteau să stea în capătul cel mai puțin adânc al lacului, cu capul deasupra apei și să încerce să reziste.

Lângă el se afla un tânăr pe care Frank îl văzuse jucând rolul lui Karna într-o piesă, în timpul unei manifestări organizate pe plan local. Frank simți din nou cum vidul din sufletul lui este străpuns, ca atunci când oamenii se arătaseră îngrijorați în

privința lui; își amintea de tânăr în momentul în care Arjuna îl lasă fără apărare pe Karna rostind un blestem și este pe punctul de a-l asasina; în momentul respectiv, tânărul strigă triumfător: „Asta e voia destinului!“ Și reușește să mai lovească o dată înaintea de a muri de sabia neiertătoare a lui Arjuna. Acum tânărul sorbea apa lacului, cu ochii mari de groază și de suferință. Frank se forță să privească în altă parte.

Căldura începea să i se urce la cap. Trupul lui Frank simțea acut nevoia de a sări afară din această baie prea fierbinte, așa cum alergi de la o saună la un lac rece ca gheața care ar trebui să se afle lângă orice saună, pentru a simți șocul rece și binecuvântat al frigului care face să-ți explodeze aerul din plămâni, așa cum simțise cândva, în Finlanda. Acolo oamenii discutau despre creșterea la maximum a diferenței de temperatură, adică să faci un salt de câteva zeci de grade Celsius într-o secundă și să vezi cum te simți după aceea.

Dar acest mod de gândire era ca atunci când te scarpini unde simți o mâncărime și, ca rezultat, te simți și mai rău. Frank gustă apa fierbinte a lacului, îi simți gustul îngrozitor de la atâtea materii organice și cine mai știe ce. Totuși, îl chinuia o sete de nestins. Prezența apei fierbinți în stomac însemna că nu mai avea unde să se ascundă, căldura din interior și din exterior era cu mult peste temperatura normală a corpului uman. Fierbeau încet ca ouăle poșate. Asigurându-se că nu-l vede nimeni, Frank scoase capacul termosului și bău. Apa era acum călduță, dar nu fierbinte, și cel puțin era curată. Dar organismul lui tot mai voia, așa că nu se putu abține și o bău pe toată, până la ultima picătură.

Oamenii mureau mai repede decât oricând. Nu aveau cum să se răcorească. Toți copiii și bătrânii muriseră. Se auzeau murmure care ar fi trebuit să fie țipete de durere; cei care încă se puteau mișca scoteau cadavrele din apă sau le împingeau spre mijlocul lacului, unde pluteau ca niște bușteni sau se duceau la fund.

Frank închise ochii și încercă să nu audă vocile care răsunau în jurul lui. Era scufundat complet în apa puțin adâncă,

cu capul sprijinit pe marginea platformei de beton și cu picioarele în noroiul de dedesubt. Se lăsa să se scufunde complet până când se întepeni în noroi, lăsându-și doar fața expusă aerului arzător.

Noaptea trecea. Nu se vedeau decât cele mai strălucitoare stele, pete luminoase plutind pe firmament. O noapte fără lună. Sateliții traversau cerul de la est la vest, de la vest la est, odată chiar de la nord la sud. Oamenii știau ce se întâmplă și priveau în jur, dar nu acționau. Nu puteau; nu era nimic de făcut, nimic de spus. Pentru Frank, noaptea aceea a însemnat ani din viață. Când cerul se luminează, mai întâi într-o nuanță de cenușiu care seamăna cu norii, apoi dezvăluindu-se senin și lipsit de nori, Frank încercă să se miște. Vârfurile degetelor îi erau încrețite ca niște prune uscate. Fusesse poșat, fiert la foc mic, era acum un preparat gătit. Îi era greu să ridice capul, chiar și doi-trei centimetri. Probabil că se va îneca aici. Gândul îl făcu să-și dubleze efortul. Își înfipse coatele în noroi și se trase în sus. Membrele lui erau ca niște spaghete prea fierte care îi acopereau oasele, dar oasele se mișcau de la sine. Se ridică. Aerul continua să fie mai fierbinte decât apa. Privea razele soarelui lovind vârfurile copacilor de pe celălalt mal al lacului, care păreau cuprinse de flăcări. Balansându-și cu grijă capul pe coloana vertebrală, Frank se uită în jur. Toți muriseră.